

Păstorul și turma – Autor necunoscut

Este o imagine plăcută să vezi în amurg o turmă de oi călătorind spre casă cu ciobanul lor. Ochiul grijuliu și atent al ciobanului cunoaște turma care i-a fost încredințată; singurătatea orelor de liniște îl învață să îngrijească, să vindece și, dacă este necesar, să caute pe cele pierdute. Oile cunosc vocea păstorului; el merge înaintea lor și ele îl urmează.

Nu este întâmplător faptul că Cuvântul lui Dumnezeu folosește în mod repetat această imagine. Nu există nicio altă imagine pentru înțelegerea omenească care ar putea aduce grija Dumnezeului și Domnului nostru atât de viu în fața sufletelor noastre și, în același timp, să fie extrasă atât de direct din viața noastră. Întreaga încredere a inimii este trezită atunci când se citește: „DOMNUL este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic” [Psalmul 23.1].

La fel, este emoționant când auzim despre unii credincioși din Vechiul Testament că au fost păstori. Abel a devenit păstor (Geneza 4.2), Iacov păștea și îngrijea turma lui Laban (Geneza 30.31), Iosif turma tatălui său (Geneza 37.2), Moise păștea turma lui Ietro în pustiu (Exodul 3.1), David ca tânăr păștea oile (1 Samuel 16.11), iar DOMNUL l-a luat pe profetul Amos dinapoia turmei (Amos 7.15). Activitatea liniștită a lui Moise și a lui David în singurătate le-a permis să învețe în școala lui Dumnezeu, astfel încât El să-i poată chema să fie păstori peste poporul Său Israel. La fel, și conducătorii lui Israel la Marea Roșie au fost numiți păstori (Isaia 63.11), un Iosua trebuia să fie păstor peste adunarea DOMNULUI (Numeri 27.17,18), da, chiar și împărații lui Iuda aveau de îndeplinit o sarcină de păstorie (compară Psalmul 78.70-72; 2 Samuel 24.17; Ieremia 13.20, etc.), dar unii dintre ei au nimicit oile de pe pășunea DOMNULUI și le-au risipit.

În Vechiul Testament, păstori adevărați sunt de asemenea contrastați cu cei falși, conducătorii și împărații fără Dumnezeu din zilele profeților (compară cu Ezechiel 34.1-10). Ei au fost necredincioși chemării lor, nu au păstorit turma, ci pe ei înșiși; din cauza aceasta judecata a trebuit să cadă asupra lor. Ei au arătat un caracter asemănător hoților și tâlharilor din zilele Domnului, care au venit doar să fure, să măcelărească și să distrugă (Ioan 10.8,10), și seamănă cu apostazia din ultimele zile ale creștinătății, care se păstoresc pe ei înșiși (Iuda 12). Dumnezeu a trebuit să-i îndepărteze și a arătat turmei pe adevăratul Păstor.

Adevăratul Păstor al lui Israel era DOMNUL Însuși. El îl păstorise cândva pe patriarhul Iacov (Geneza 48.15), și-a condus poporul ca pe o turmă, când l-a scos din Egipt (Psalmul 77.20), l-a lăsat să rătăcească ca oile și l-a condus ca pe o turmă în pustiu (Psalmul 78.52). În amândoi psalmii, 77 și 78, este reluată istorisirea credincioșiei DOMNULUI ca Păstor. Spiritul profetic din rămășița lui Israel își amintește de miracolele din vechime (Psalmul 77.11), de faptele lui Iah.

În model, aceasta este atitudinea rămășiței lui Iuda în zile de necaz care vor veni. Încrederea lor se bazează pe Dumnezeul care face minuni (Psalmul 77.14). În plângerea emoționantă din Psalmul 79 cu privire la invazia împăratului asirian, credincioșii strigă după ajutor și îl văd anticipat: „Și noi, poporul Tău și turma pășunii Tale, Îți vom mulțumi pentru totdeauna; din generație în generație vom vesti lauda Ta” (Psalmul 79.13). În cele din urmă, în Psalmul 80, strigătul după eliberare devine mai îndrăzneț: „Păstor al lui Israel, pleacă urechea, Tu, Cel care-l conduci pe Iosif ca pe o turmă! Tu, Cel care șezi între heruvimi, strălucește!” (Psalmul 80.1).

În acest fel, Duhul lui Hristos în rămășiță face legătura între trecutul poporului și viitorul său de la sfârșitul zilelor. În cele patru cântări psalmice menționate mai sus, este arătată credincioșia de

Păstor a DOMNULUI, grija Sa neschimbată începând din primele zile ale istoriei lui Israel până în cele din urmă. Dar Psalmul 80 merge un pas mai departe: este prezentat Fiul Omului, pe care Dumnezeu L-a întărit (Psalmul 80.17). Speranța rămășiței se bazează pe Hristos. Este aceeași succesiune pe care o găsim în capitolul 34 al profetului Ezechiel. Acolo, versetele 11-22 vorbesc despre faptul că DOMNUL Dumnezeu are grijă de turma Sa ca un păstor, dar versetele 23-31 anunță ridicarea *unui Păstor* care să le hrănească, ridicarea slujitorului Său David, a Celui Preaiubit, Mesia: „El le va paște și va fi Păstorul lor”.

Psalmul 80 și Ezechiel 34 marchează astfel o tranziție semnificativă: DOMNUL [Iehova], Dumnezeu legământului lui Israel, se revelează în Persoana lui Hristos, da, DOMNUL este Hristos. Nimic altceva nu poate fi mai important: Păstorul lui Israel apare pe scena acestui pământ, pentru a-Și păstori poporul. Simțim ceva din semnificația acestui eveniment, a cărui semnificație deplină o înțelegem doar când deschidem Noul Testament. Privit într-un sens mai larg, acesta este marele mister recunoscut al evlaviei: „Dumnezeu revelat în carne” (1 Timotei 3.16).

În afară de Ezechiel 34 și Psalmii menționați mai sus, care își vor primi împlinirea finală doar prin revenirea lui Hristos, deoarece Domnul a fost respins de iudei, a fost bătut în cuie pe cruce și ucis de mâinile unor oameni fără de lege, alte pasaje profetice vorbesc într-un mod foarte specific despre prima apariție a Păstorului lui Israel pe acest pământ. Există o legătură semnificativă între capitolul 11 al profetului Zaharia și evenimentele descrise în Evanghelia după Matei. Citim în Zaharia 11.4,5: „Așa zice Domnul Dumnezeul meu: «Paște oile de înjunghiere, pe care le înjunghie stăpânii lor fără a fi socotiți vinovați; și cei care le vând zic: „Binecuvântat fie Domnul, pentru că m-am îmbogățit!» Și păstorii lor nu le cruță.” Dumnezeu Îl trimite aici pe adevăratul Păstor. El vine la Israel, turma dată spre nimicire, un popor care a fost vândut de proprii săi conducători în mâinile cumpărătorilor, romanii. Ce stare de lucruri tristă! Dar Hristos a hrănit turma dată spre nimicire, pe cei nenorociți ai turmei (Zaharia 11.7). El a luat două toiage: pe unul l-a numit „*frumusețe*”, iar pe celălalt l-a numit „*legături*”. Toiagul „*frumusețe*” al Păstorului însemna suveranitatea asupra tuturor națiunilor (Zaharia 11.10), iar toiagul „*legături*” înfrățirea dintre Iuda și Israel (Zaharia 11.14). Din aceste puncte de vedere, Evanghelia după Matei Îl prezintă pe adevăratul Păstor. Supremația Împăratului de curând născut al iudeilor asupra popoarelor, a păgânilor, este recunoscută de magii păgâni din Orient: ei Îi aduc omagiu (Matei 2.11). Frăția dintre Iuda și Israel în mâna lui Hristos este indicată deja în primul verset al Evangheliei: „Cartea genealogiei lui Isus Hristos, fiu al lui David, fiu al lui Avraam”. Avraam este părintele lui Israel, iar David împăratul lui Iuda. Realmente, Iuda și Israel apar ca un popor unitar: din Betleem a venit Conducătorul care va păstori *poporul Său Israel* (Matei 2.6). Într-adevăr, toată Palestina apare ca „țara lui Israel” (Matei 2.20): apariția lui Mesia înlătură toate barierele. Iuda și Israel formează casa lui Israel; Domnul este trimis la oile pierdute ale casei lui Israel și Își trimite ucenicii acolo (Matei 15.24; 10.6).

El a hrănit turma celor dați spre nimicire, deci pe cei nenorociți ai turmei (Zaharia 11.7). El Și-a luat locul printre cei mai de jos din casa lui Israel, printre cei mai săraci din turmă. Culcat ca un prunc într-o iesle, crescut în orașul disprețuit Nazaret, Fiul Omului nu a avut unde să-Și odihnească capul în zilele slujirii Sale.

Și totuși, cât de mult a avut grijă de poporul Său! El a trebuit să distrugă trei dintre păstorii lor falși într-o *singură* lună (Zaharia 11.8); găsim aceasta în Matei 22, unde El îi reduce la tăcere succesiv pe irodieni, saducei și farisei. În același timp, însă, El a vindecat orice boală și orice infirmitate în neobosita credincioșie pastorală, călătorind prin fiecare cetate și sat. El a privit în inimile oamenilor și i-a văzut epuizați și obosiți, ca niște oi fără păstor (Matei 9.35,36). El venise ca

adevăratul Păstor: de ce nu L-au acceptat? El a fost trimis la tot poporul. Dar poporul L-a respins pe mesagerul DOMNULUI. Sufletul lor s-a dezgustat de Păstor (Zaharia 11.8).

Așa că și sufletul Lui a devenit nerăbdător cu acest popor. El a spus: „Nu vă voi mai paște! Ce moare să moară și ce piere să piară” (Zaharia 11.8,9). Toiegele „frumusețe” și „legături” au fost frânte. Supremația asupra tuturor popoarelor și realizarea frăției dintre Iuda și Israel au trebuit să fie amânate. A venit momentul în care ucenicii nu au mai fost trimiși la oile pierdute ale casei lui Israel, ci au primit misiunea de a merge la națiuni (Matei 28.19). A venit o lungă perioadă de punere la o parte a lui Israel, care va dura până când Domnul va veni din nou să adune oile risipite ale lui Israel (Ieremia 31.10).

Dar prin ce suferințe a trebuit să treacă Păstorul, pentru a putea aduce în ordine pe Israel la sfârșitul zilelor! Dumnezeu a trebuit să spună: „Trezește-te, sabie, împotriva Păstorului Meu și împotriva omului care este tovarășul Meu! ... lovește păstorul, și turma se va risipi” (Zaharia 13.7). Domnul aplică acest pasaj în Matei 26.31 (de asemenea și în Marcu 14.27) la El Însuși. El a trebuit să fie lovit de Dumnezeu, ba chiar abandonat de El în cele trei ore de întuneric. Sabia DOMNULUI [lui Iehova] se trezise împotriva Păstorului. Adâncime de nepătruns a suferinței! Nu au existat niciodată ore atât de teribile în istoria pământului ca acele trei ceasuri în care Păstorul lui Israel a atârnat pe cruce și Dumnezeu S-a întors de la El. Acolo El a luat asupra Sa păcatele oilor Sale și nu numai atât, El a fost făcut păcat. „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?*”

În mod deosebit în Evanghelia după Matei Îl vedem luând asupra Sa păcatele poporului Său; în Evanghelia după Marcu vedem probabil mai mult faptul că El a fost făcut păcat. De aceea, numai în aceste evanghelii auzim strigătul sfășietor: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?*” Ah, a fost necesar pentru binele nostru! Vinovăția noastră L-a adus la cruce. „El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănile Lui suntem vindecați. Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit, ne-am întors fiecare la calea lui; și Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” [Isaia 53.5,6] Chiar dacă aceste versete din capitolul 53 al profetului Isaia vor fi rostite cândva într-un mod special de oile rătăcite ale casei lui Israel, ele se aplică în egală măsură și nouă. Și noi suntem rodul muncii sufletului Său.

Rezultatul lucrării lui Hristos este minunat. Ea a adus pace pentru toți cei care cred. Dar aduce și judecata pentru toți cei care nu cred. Dacă până acum L-am văzut pe Păstor îngrijindu-Se, legând și vindecând, dacă am auzit cum Și-a hrănit poporul ca pe o turmă, dacă în cele din urmă L-am văzut lovit de Dumnezeu, acum Îl vom vedea în caracterul Său de Judecător. Fiul Omului va veni în gloria Tatălui Său împreună cu îngerii Săi, și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale. El va executa judecata ca Fiu al Omului, dar o va face și în caracterul de Păstor.

Judecata viitoare se referă o dată la Israel: „Eu voi judeca între oaie și oaie, între berbeci și între țapi”. El va nimici pe cea grasă și pe cea tare: le va paște cu dreptate (Ezechiel 34.16,17). Dar ea se referă și la păgâni: într-o judecată războinică, El și sfinții Săi vor păstori cu un toiag de fier creștinătatea apostată, creștinătatea cu numele (Apocalipsa 2.27), apoi toate națiunile (Apocalipsa 12.5). Zaharia 11.15-17 pronunță judecata asupra păstorului nebun și de nimic, antihristul. Israelul restaurat va ridica șapte păstori și opt căpetenii ale oamenilor împotriva Asiriei, țara asupritorilor săi (Mica 5.5). În cele din urmă, la sfârșitul judecății războinice, Domnul va separa națiunile unele de altele printr-un verdict judiciar, așa cum păstorul separă oile de capre (Matei 25.32).

Atunci va fi venit timpul când profețiile profetilor despre adevăratul Păstor, Mesia, se vor împlini definitiv. El va sta și Își va paște turma în puterea DOMNULUI [lui Iehova], în măreția Numelui

DOMNULUI [lui Iehova], Dumnezeuul Său (Mica 5.4). Atunci El va fi cunoscut ca Păstorul, Piatra lui Israel (Geneza 49.24), iar rugămintea profetului: „Paște cu toiagul Tău pe poporul Tău, turma moștenirii Tale” (Mica 7.14), va fi îndeplinită. Ceea ce șchiopătează va fi adunat, și ceea ce a fost alungat va fi adus împreună, și la turnul turmei, pe dealul fiicei Sionului, va veni stăpânirea de odinioară, împărăția fiicei Ierusalimului (Mica 4.6-8). Atunci El Își va paște turma ca un păstor, va lua mieii în brațe și îi va purta în sânul Său, va călăuzi cu blândețe pe cele care alăptează (Isaia 40.11). Împărăția binecuvântării este instaurată, iar pământul va fi umplut de cunoașterea gloriei DOMNULUI [lui Iehova], așa cum apele acoperă fundul mării.

În Evanghelia după Luca, Îl întâlnim pe Păstor într-un mod diferit decât în Evanghelia după Matei și în profeți. Aici nu este vorba de tot Israelul ca națiune, ca popor recunoscut al lui Dumnezeu, atunci când Mesia intră în scenă, ci de recunoașterea unei rămășițe credincioase care, în vremuri de dominație străină, vremuri ale națiunilor, așteaptă mântuirea lui Dumnezeu, pe care El a pregătit-o înaintea feței *tuturor popoarelor* (Luca 2.30,31). Nu numai Israel, ci *toată făptura* va vedea mântuirea lui Dumnezeu (Luca 3.6). De aceea nu citim aici că Domnul este trimis doar la oile pierdute ale casei lui Israel, ca în Matei 15.24 (deși și în Evanghelia după Matei harul trece în cele din urmă granițele Israelului, deoarece iudeii L-au respins pe Mesia al lor). Chiar și atunci când cei doisprezece sunt trimiși, nu auzim că ar trebui să meargă doar la oile pierdute ale casei lui Israel (compară Matei 10 cu Luca 9), nu, harul se adresează *fiecărui* păcătos. Păstorul iese și caută ceea ce *este pierdut* până când îl găsește - Domnul le spune această minunată parabolă fariseilor și cărturarilor în prezența „tuturor vameșilor și păcătoșilor” (Luca 15.1-7). Astfel, Evanghelia după Luca revelează harul Omului Isus Hristos față de păcătos, dragostea de Păstor față de ce este pierdut. Cât de minunate sunt acest har și această dragoste!

Dar Israel ca națiune nu este recunoscut. Națiunea nu este turma lui Dumnezeu. Rămășița este turma Păstorului credincios. „Nu te teme, turmă mică”, le spune Domnul ucenicilor Săi, „pentru că Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea Împărăția” (Luca 12.32), iar pe cei șaptezeci El îi trimite ca pe niște miei în mijlocul lupilor (Luca 10.3). În Evanghelia după Luca trebuie să distingem între grija Păstorului pentru o rămășiță recunoscută de El și harul și dragostea căutătoare, care se îndreaptă spre oile pierdute dintre copiii lui Adam, vameșii și păcătoșii.

Evanghelia după Ioan ne duce un pas mai departe. În ceea ce privește Israelul, totul este pierdut de la început: El „a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit”. În ceea ce privește lumea: El „era în lume și lumea prin El a fost făcută, și lumea nu L-a cunoscut” (Ioan 1.10,11). Așadar, nu a existat nimic din partea omului, pe care Domnul să-l fi putut recunoaște. Omul era mort în păcate și fărădelegi, și numai viața, pe care Domnul o avea în El, îi putea aduce ajutor. Începând cu capitolul 5 vedem cum Domnul pune succesiv deoparte tot ceea ce posedă Israel; mai întâi iazul din Betesda, sursa de ajutor pentru bolnavi, în capitolele 6 și 7 sărbătorile principale, Paștele și Sărbătoarea corturilor, care nu mai erau sărbătorile DOMNULUI [lui Iehova], ci doar sărbătorile iudeilor (Ioan 6.4; 7.2-10), în capitolul 8 Legea, care nu mai era Legea lui Dumnezeu, ci a iudeilor (Ioan 8.17), în capitolul 9 conducătorii orbi ai poporului. Domnul Însuși ia locul a ceea ce este pus deoparte. El este Cel care îi vindecă pe cei bolnavi, El este adevăratul Paște și mana în pustiu și numai în El se odihneau gloria și odihna lui Israel, despre care Sărbătoarea corturilor era un simbol. Liderii orbi ai poporului, fariseii, sunt doar hoți și tâlhari - dar El este *Păstorul cel bun*. Astfel, în capitolul 10 al Evangheliei noastre, se deschide cea mai frumoasă scenă scrisă vreodată despre relația dintre păstor și turma sa. Vedem, ca să spunem așa, gloria Singurului-Născut al Tatălui și putem asculta cu reverență inimii cuvintele pe care ni le spune Păstorul cel bun.

Din nou, aici nu este vorba despre Israel ca națiune, nici despre căutarea păcătoșilor pierduți, ci despre propriile oi ale Păstorului. Ele trebuie scoase din turma lui Israel, Păstorul merge înaintea lor, iar oile Îl urmează, pentru că Îi cunosc glasul. În Evanghelia după Luca, turmei mici nu i se spune să părăsească curtea. Dimpotrivă, ucenicii trebuiau să rămână în cetate până când vor fi îmbrăcați cu putere de sus, iar apoi, pornind din Ierusalim, trebuiau să propovăduiască pocăința și iertarea la toate neamurile (Luca 24.47-49). Dar aici Păstorul scoate oile din turmă: ele Îl urmează numai pe El.

Și mai mult decât atât: Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi. Nu se spune aici că sabia DOMNULUI [a lui Iehova] ar trebui să se trezească împotriva Păstorului, că Păstorul va fi ucis și turma risipită, nu, aici Păstorul Își dă viața de bunăvoie. Gloria Fiului lui Dumnezeu este revelată pe cruce. Jertfa de ardere se înalță la Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. Dumnezeu este glorificat în Fiul. Dacă oile aveau viață în El înainte ca El să-Și dea viața, ar trebui să o aibă din belșug prin moartea și învierea Sa (Ioan 10.10).

Mai mult, chiar, Domnul face parte oilor de dragostea Tatălui Său: „Eu le cunosc pe ale Mele și sunt cunoscut de ale Mele, cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și Eu Îl cunosc pe Tatăl”. (Ioan 10.14,15). Dragostea Păstorului aduce turma în contact cu însăși inima Tatălui. Cu adevărat, este „har peste har”.

În cele din urmă, Domnul îmbrățișează întreaga Sa turmă cu o privire largă de păstor. El avea și alte oi, care nu făceau parte din curtea lui Israel; și pe acestea trebuia să le aducă, ele vor auzi glasul Său și va exista o singură turmă, un singur Păstor (Ioan 10.16). Acesta este marele rezultat al lucrării Sale. Oile dintre națiuni, noi toți cei care credem în Domnul Isus, ar trebui, de asemenea, să fim numărați ca făcând parte dintr-o singură turmă. El ne-a adus aici, noi am auzit glasul Său, glasul de dragoste al Păstorului divin, și îl putem auzi în fiecare zi. Zidul despărțitor al îngrădirii a fost dărâmat și, prin El, noi amândoi, creștini credincioși iudei și creștini credincioși dintre neamuri, avem acces prin același Duh la Tatăl (Efeseni 2). Domnul nu a murit doar pentru națiune, pentru Israel, ci pentru ca El să adune într-unul singur și pe copiii lui Dumnezeu risipiți (Ioan 11.52). Există oare dragoste mai mare?

Dacă Domnul a încredințat slujbe pastorale alor Săi, așa cum a făcut cu Petru în Ioan 21, dacă El dă daruri pastorale Adunării (Efeseni 4.11), dacă Pavel îi avertizează pe bătrânii adunării din Efes: „Luați seama la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.28), dacă Petru scrie: „Păstoriți turma lui Dumnezeu” (1 Petru 5.2) - este important, înainte de toate, să ne uităm mereu la Domnul Isus Însuși, Păstorul și Supraveghetorul sufletelor noastre (1 Petru 2.25). El este Păstorul *cel bun*, care Și-a dat viața pentru oi; El este *Marele* Păstor, pe care Dumnezeu L-a adus înapoi dintre morți (Evrei 13.20); și El este *Mai-marele* Păstor, care Se va arăta în curând în glorie (1 Petru 5.4). A-L urma pe acest Păstor pe calea pe care El merge înainte aduce un câștig sigur pentru timp și veșnicie. Domnul cunoaște urmele turmei Sale (Cântarea cântărilor 1.8), El ne vede cu ochiul unui păstor vigilent, dragostea Sa ne poartă pe brațe puternice spre locuințele casei Tatălui, unde Îl vom vedea față în față.

Parte binecuvântată! Fericită, vie speranță!